

Trouw

Recensie De veroordeling

‘De veroordeling’ toont hoe de manipulatieve aandachttrekkerij van Maurice de Hond levens verwoest

De veroordeling

Regie: Sander Burger

Met Fedja van Huêt, Yorick van Wageningen, Lies Visschedijk

★★★★

Ronald Rovers 1 september 2021

Het kón niet gespeeld zijn. Zo luidde de publieke opinie toen boekhouder Ernest Louwes in 2004 in de Deventer moordzaak voor de tweede keer werd veroordeeld voor de moord op Jacqueline Wittenberg en zich in de rechtbank hevig verzette toen hij werd meegenomen. Hij moest dus wel onschuldig zijn. Een ietwat naïeve redenering en de rechter dacht er anders over.

Maar *De veroordeling* gaat niet over zijn veroordeling. Het is ook geen reconstructie van de moord en het is ook geen rechtbankfilm. Fedja van Huêt speelt Bas Haan, een journalist van actualiteitenprogramma *Netwerk* die er aanvankelijk voor zorgt dat Louwes

na een eerste veroordeling wordt vrijgesproken. Maar nieuw DNA-materiaal dat op de kleding van Wittenberg wordt gevonden, brengt hem aan het twijfelen. Zijn onderzoek levert echter geen nieuws op en hij wordt op andere dossiers gezet.

Maar dan stort ‘bezorgd burger’ Maurice de Hond zich op de zaak. De Hond – in de film alleen op archiefbeelden te zien – claimt al snel het bewijs te hebben gevonden: het is de klusjesman. Hij weet het ‘100 procent zeker’. Voordat de rechter zich over de zaak kan buigen, begint De Hond deze Michael de Jong in de media te beschuldigen en hem en z’n vriendin lastig te vallen, waardoor de man ernstig in de problemen komt. Ook *Netwerk* kan zich aan de commotie niet onttrekken en Haan duikt opnieuw op de zaak.

De film plaatst echte journalistiek tegenover manipulatieve aandachttrekkerij

De veroordeling, gebaseerd op het boek dat Haan later over de zaak schreef, plaatst echte journalistiek – bronnenonderzoek, hoor en wederhoor – tegenover manipulatieve aandachttrekkerij met winstoogmerk. De film laat zien hoe het eerste levens redt en het tweede levens verwoest. Welk winstoogmerk De Hond had en misschien nog steeds heeft, zie je aan het eind van de film.

Dankzij de knappe montage en regie heeft de film een razende vaart en er wordt uitstekend geacteerd. Van Huêts nuchterheid en verbetenheid en Yorick van Wageningens zachtaardigheid en verlegenheid in zijn rol van Michael de Jong geven de film vlees op de botten, zogezegd. Dat is des te indrukwekkender als je beseft hoe een film als deze de kijker een eindeloze reeks feiten moet presenteren, zonder die kijker het gevoel te geven dat hij naar een college kijkt.

Van De Hond's trial by media draait je maag om. Dat is het gevoel waarmee je uit de film komt. Dit is een land waar iemand als De Hond zich al ruim twintig jaar een podium weet te verschaffen, omdat hij weet dat 'praatprogramma's' koste wat kost rumoer willen. Alles voor de kijkcijfers, ook al wordt er onzin verkocht. Hopelijk verandert deze film iets aan die magere kruideniersmentaliteit van redacties, hoewel ook dat waarschijnlijk naïef is om te denken. Al zal die cabaretière die je in de slotscène ziet, zich nog lang geschaamd hebben.